

Зозуля

Степан Руданський

(З польскої)

На Подолля з України
Зозуленька прилітала,
Прилітала і кувала —
Вона ж мене зчарувала.

Рветься серце до дівчини,
До дівчини з України,
Рветься серце, розпукає,
Як за нюю спогадає.

Зозуленько, голубонько!
Нащо ж було прилітати?
Прилітати, чарувати
І на сльози покидати?

Ти у неньки-голубочки
Рвеш квітки, плетеш віночки;
А я, бідний сиротина,
Засихаю, як билина!..

Ой зіронько, що із неба
Поглядаєш в Україні,
Ти скажи, скажи дівчині,
Чого мому серцю треба!..

Розкажи, що я горюю
І що в крику, шуму, гуку
Я їдно лиш тільки чую,
Тільки чую: ку-ку! ку-ку!..

По тім небі, дівчинонько,
Полети, лети, зіронько!
Лети, лети, голубонько,
По тім небі, дівчинонько!..

Но дівчина не вертає:
Її мила Україна,
Її інший пригортає...
Ох, невдячна дівчина!